

[Lynnerup Nielsen.]

fejl af, når talen er om hjemmeværn og krig. Men det lader ikke til, at den megen tale om demokrati kan strække så langt, at en så vigtig beslutning som den, der her er tale om, og som ligger til afgørelse i dag, bliver prøvet ved en folkeafstemning, skønt den afgørelse, der træffes, er så vidtrækkende og kan blive skæbnebestemmende for hele vort folk, hvad jo også trods alt alle ordførerne har givet udtryk for.

Det er ikke undgået min opmærksomhed ved denne debat, at det fra flertallets side er hævdet, at valget den 5. september fastslog, at folkets afgjorte flertal har godkendt Atlantpolitikken, og at man med denne begrundelse modsætter sig mit partis forslag om en folkeafstemning. Jeg har imidlertid den opfattelse, en opfattelse, som jeg skulle tro også er rådende hos andre ærede medlemmer, at der vil være modstandere i alle partier mod et forslag som det, vi behandler, og man fristes til at tro, at det er den væsentlige årsag til, at man vender sig mod vort ændringsforslag. Når man fra alle sider bedyrer sin dybe demokratiske indstilling, hvad var så mere naturligt end, at man lod demokratiet ske fyldest netop på dette område og sendte forslaget ud til en folkeafstemning?

Ragnhild Andersen: Det var det ærede medlem fru. Bodil Koch, der ved første behandling af dette forslag sagde, at man opdagede det mærkelige herinde, at ved at tie taler man, og ved ingenting at gøre handler man, og det var egentlig det, der havde kaldt det ærede medlem frem på talerstolen. Se, derfor taler vi kommunister, skønt det virkelig var det bekvemmeste for os at tie stille. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Også for os andre!). Ja, måske nok det bekvemmeste, højtærede udenrigsminister, men vi taler, selvom det mishager flertallet i denne sal, fordi vi nægter at tie med det, som er vor overbevisning i et for Danmark så afgørende spørgsmål, som der her er tale om (*Lars M. Olsen:* Ordre, ordre!). De herrer skulle tale om ordre, de, som så sandelig får deres ordre fra USA i en målestok, som man skal lede længe efter. Det ærede medlem har vel haft lejlighed til at orien-

tere sig om, hvilke ordre han har fået i de sidste dage.

Vi kommunister nægter at godkende en beslutning som den, flertallet står i begreb med at træffe eller faktisk allerede har truffet. Vi taler for at advare og for at forhindre, at den høje rigsdag godkender Vesttysklands genoprustning, en beslutning, som efter vor opfattelse absolut vil føre vort land nærmere den krig, som alle er enige om vil blive altødelæggende. Vi taler for om muligt at forhindre de frygtelige skændsler, som også vort folk engang har oplevet, og som nogle af os personlig har lært at kende under den sidste krig. Vi advarer mod Vesttysklands genoprustning, mod samarbejde politisk og militært med de tyske krigsforbrydere, de nazigeneraler, som netop i de sidste dage i et antal af 29 er blevet sat på fri fod, men som, uanset at de har fået deres frihed, altid vil forblive det danske folks fjender, demokratiets fjender og menneskehedens fjender.

Den højtærede udenrigsminister sagde for et øjeblik siden, at løsladelsen af de tyske krigsforbrydere intet havde med denne sag at gøre. Det er ikke rigtigt. Den højtærede udenrigsminister bebrejdede samtidig os kommunister, at vi altid sagde det samme, altid førte den samme tale. Ja, den højtærede udenrigsminister siger også altid det samme, han holder sig til sin linie, han har ikke forandret den linie, han havde i 1941; han fortsætter i dag i samme skure som i 1932, da han udgav sin bog „Fascisme, Lære, Lov“. Der er intet nyt i den højtærede udenrigsministers synspunkter.

Vor påstand om, at frigivelsen af de gamle nazigeneraler, de hitlerske håndlangere i krig og masse mord, har med denne sag at gøre, er imidlertid uafviselig. Ærede medlemmer er stået op her på række og geled og har sagt, at løsladelsen af de tyske krigsforbrydere intet havde med denne sag at gøre. Det passer ikke. Allerede tirsdag den 13. februar, i dag om 8 dage, skal repræsentanter for den danske regering — om det bliver det ærede medlem hr. Elgaard eller andre, skal jeg ikke kunne sige — sidde ved forhandlingsbordet i Paris sammen med den tidligere nazigeneral Hans Speidel. Denne mand blev allerede frigivet i 1945; men hvad er det for en mand, han, der allerede nu deltager i forhandlinger om Vest-